

RECENZIE RECENZE RECENZE

Divadlo SoLiTEater

Praha

diváci

Obdivuhodný výkon. Všichni jsme unaveni, určitě i on, ale tedy, klobouk dolů.

Náhhera, naprosto strhující.

Moc se mi to líbilo.

Perfektně zahrany. Škoda že bylo tak vydýcháno.

Já bych vůbec nevěřila, že je to advokát. Tohle je rozhodně výkon srovnatelný s profesionálem.

Byl úžasnej, já to vůbec nedokážu pochopit, jak to zvládl.

Nejlepší představení letošního Hronova.

Úžasný. Úžasný. Neskutečnej zážitek. Děkuju.

Nechápu, jak to zvládne uhrát tolik postav a každou jinak, a dvě hodiny pořád mluvit.

Obdivuju jeho výkon. Být sám takovou dobu na jevišti, to jsem ještě neviděla.

Těžko se to popisuje. Usínal jsem při jiných a akčních představeních a nevěřil jsem, že to tady dám – je večer a nedá se tu dýchat, ale nespál jsem. Normálně jsem to vydržel. A to nic nepoužívá, žádné převleky, pár rekvizit, občas bodák a trochu hudby. Nemá nic než sebe a ty dvě hodiny uběhnou ani nevím jak.

Moc dobré poučení pro nás, jak se to dá zvládnout. Jen nevím, kolik z nás by na to mělo.

Fantastika. Smekám.

CHARLOTTE VON MAHLSDORF A TI DRUZÍ

Monodrama, v němž má jeden jediný herec vytvořit kromě hlavní postavy ještě na třicet dalších, je jedním z nejnáročnějších úkolů, jaké si lze na jevišti představit – i mezi profesionály si na ně troufně málokdo a ne každému je dáno proplout jeho úskalími bez ztroskotání. O to úctyhodnější je výkon Libora Ulovce, který si vybral krásný, ale nesmírně náročný text Douga Wrighta Svou vlastní ženou. Příběh berlínského transvestity Charlotte von Mahlsdorf, který dokázal přežít jak nacismus, tak i východoněmecký socialismus a ještě vybudovat známé Gründerzeit Museum, v němž mj. nacházeli útočiště i homosexuálové v dobách pro ně velmi nelehkých, poskytuje spoustu materiálu k vytvoření dramatického životního osudu. Ulovec se ho zmocňuje s velkou odvahou, vervou i hereckou zkušeností a nachází zasloužený ohlas v publiku. I na hronovských představeních mu tleskala řada nadšených diváků ve stoje.

To vše – spolu s úklonou vůči jeho výkonu – předesílám před některé nedostatky, které v představení cítím a které se pokusím pojmenovat jako pomocnou ruku protagonistovi této one man show. Ulovec hraje všechny postavy v kostýmu Charlotte von Mahlsdorf: staromódní černé šaty, těsně obepínající hercovu robustní postavu, dvě řady perel na krku, černý šátek a těžké sněrovací černé boty. Tím, že si nevypomáhá pro ostatní postavy žádným kostýmním doplňkem (s výjimkou košile pro Alfreda Kirschnera), si situaci paradoxně ztížil, protože musí spoléhat na své vlastní charakteri-

zační prostředky. Z nich ale využívá hlavně hlas, velmi málo, prakticky vůbec se nemění jeho tělesné napětí a také gestický slovník je poměrně málo rozlišený. Pro Charlottu má jedno výrazné charakterizační gesto ruky opřené o loket, ale gesta, která dělá oběma rukama, mu plynule přeznívají z Charlotty do Douga i dalších postav. Více se snaží odlišit postavy chůzí, ale i v tomto konání je nedůsledný. V pohybovém a gestickém zpracování postavy je rozhodně ještě mnoho co dotahovat.

Skvěle zvládá Charlottin „německý akcent“, obratně mísí němčinu s toporně vyslovovanou češtinou, čímž dosahuje velmi precizního charakterizačního účinku. Problematictější je zvolená „holčičí“ falzetová intonace hlasu, která Charlottu pro diváky dost jednoznačně posunuje ke komediálnímu vyznění. Jenže Charlotte není Charleyova teta, ale postava s dosti pohnutým a dramatickým osudem, v němž sice nechybí prostor pro humor, ale neměla by do něho sklouzávat i tak silná místa, jako je vztah k otci nebo momenty z bombardovaného Berlína. Falzetová intonace navíc po čase začne působit poněkud monotónně.

V programovém bulletinu se píše, že Libor Ulovec se touto rolí pokouší vykročit ze škatulky výlučně komediálního žánrového herectví směrem k dramatickým rolím. Opustit tu škatulku se mu zatím stoprocentně nedaří, ale i tak je to v amatérském divadle úctyhodný výkon, před nímž smekám.

Radmila Hrdinová

RECENZE

Doug Wright

Svou vlastní ženou

DIVADELNÍ DOKUMENT O VYJÍMEČNÉM OSUDU

Několik kusů pečlivě vybraného měšťanského nábytku z konce XIX. století a starý gramofon na kliku s blyštivou zlatou troubou. Muž oblečený v jednoduchých černých ženských šatech, s černým šátkem na hlavě a s perlovým náhrdelníkem na krku drží v ruce fonograf přehrávající árii Papagena z Mozartovy Kouzelné flétny. Hlasem zabarveným příznaky homosexuální orientace a s německým akcentem vysvětluje funkci přístroje a uvádí nás do privátního muzea nejznámějšího berlínského transvestity Charlotty von Mahlsdorf, které se v době komunistického režimu stalo i homosexuálním a lesbickým klubem. Libor Ulovec je v představení monodramatu Douga Wrighta *Svou vlastní ženou* fascinující. Pronikavým, soustředěným pohledem naváže kontakt s publikem, připoutá nás k sobě, suggestivně zpřítomní jednotlivé exponáty muzea a postupně nás vtáhne do dekadentně bizarního a tragického světa Berlína zašlých časů i do rozporuplného životního příběhu hlavní postavy. Se zvláštní intenzitou vstupuje do bezprostředního vztahu s předměty, postavami i s publikem. Na základě této

bytovně dialogické vzájemnosti rozehrává jednotlivé situace a proniká do spodních proudů myšlenkových a citových procesů, které se skrývají pod povrchem jevů. Spolu s hlavní postavou odvázně balancuje na tenké hranici mezi tragikou a fraškou, mezi fikcí a realitou, mezi bytím a nebytím, aniž by sklouzával k podbízivosti. Prudkými groteskními střihy láme situace, zcizuje a posouvá horizont našeho vnímání. Během okamžiku se přeneseme v prostoru i čase, vtěluje se do různých postav a následně náznakově demonstruje, zpřítomňuje a vzápětí s odstupem komentuje, vyvolá sugesci dokumentární autenticity a záhy přejde k divadelní zkratce, aniž by ztratil konkrétnost projevu. Vytváří tak rytmus, udržuje nás v pozornosti, vede ke sdílení a zároveň provokuje k myšlení. Příběh Charlotty von Mahlsdorf a města Berlína viděný očima amerického reportéra je v inscenaci nabídnut jako koncentrovaná metafora osudu Evropy XX. století. V podání Libora Ulovce je to silný a ve všech směrech inspirativní zážitek.

Jakub Korčák

Jste na jevišti sám a dvě hodiny odříkáváte text, který vyžaduje velké soustředění. Bylo těžké se roli naučit?

Není to zas tak náročné. Stačí dostatečná motivace.

A co vás motivuje?

Když jsem připravoval představení, tak už jsem měl stanovené datum premiéry. Takže mi nic jiného nezbylo. Ale když se učíte roli a máte tři repliky na stránce, tak se vám to špatně učí, když vám nikdo nemůže nahazovat. Ale když se učíte tu stránku celou, tak je to najednou mnohem snazší, protože na textu můžete pracovat kdekoliv.

Je náročné stát na jevišti úplně sám?

Ne, je to dokonce příjemné tam stát sám. Do chvíle, kdy se ztratíte. To pak nemáte partnera, který by vám nahodil text. Naštěstí se to nestává tak často. Improvizaci si v tomto představení nemohu příliš dovolit, protože ta hra je velmi rytmická a pokud se tam něco takového stane, tak hned ztratí tempo.

A proč jste si vybral zrovna tento text?

Ta hra na mě vlastně zbyla. Já jsem chtěl dělat monodrama, tak jsem hledal na stránkách Dilie podle synopsí. Tahle hra mi přišla pro amatéra strašně těžká. Nakonec jsem se k ní ale vrátil.

A co děláte, když nehrajete?

Jsem advokát. Jinak mám rodinu, ženu a dvě děti a musím říct, že díky nim to představení vykristalizovalo do současné podoby, protože zkouším doma a oni to museli a musí stále snášet. Tímto jim tedy děkuji. A taky bych chtěl poděkovat celému svému týmu, protože za úspěchem tohoto představení rozhodně nestojím jenom já sám.

-peh-

